

ha saját fele, aki elengedményezte a követelést, vagyontalan. A perköltségek kölcsönös megszüntetése esetén még részperköltség sem lévén megítélve, összes költségeivel kiegyenlítetlen marad az ügyvéd, még ha a költségekben magas készkiadások is voltak.

Még egyszerűbben játszható ki az ügyvéd ítélet előtt. Ha a marasztalando fél úgy látja, hogy a per reá nézve esélytelen, jogerős vagy különösen I. fokú ítélet előtt kiegyezik ellenfelével. Ez esetben nem lévén még megítélt perköltség, az ügyvéd, mégpedig úgy a felperes, mint az alperes ügyvédje, teljesen kielégítetlen marad.

De lege ferenda feltétlenül szükséges oly rendelkezés, mely szerint a felek bármelyike által történő engedményezés és a felek bármelyike által történő bárki kezébe teljesített fizetés az ügyvédi költségek sérelmére nem szolgálhat. Azaz úgy az engedményes, mint az engedményesnek fizető fél felelős az ügyvédi költségekért, továbbá ítélet előtt történt fizetést felvevő fél ellenfele, azaz a fizető fél kétszeri fizetés veszélye mellett szavatol az ügyvédi költségekért. Nem akaszthatja meg a perek és ügyek liquidálását a költségek meg nem állapított volta, mert a Ppé. 18. §. alapján a fél is kérheti az ügy folyama alatt is a költségek megállapítását saját ügyvédjével szemben, amely jog magától értetődőleg az engedményest is megilleti. Biztosítandó e jog a fizető félnek is, hogy ha fizetni akar, de az ellenfél bármely okból a fizetést nem fogadja el, fizethessen, mégpedig az ügyvédi költségeket az ilyként általa kezdeményezett módon megállapított összegben csakis az ügyvéd kezébe fizethesse.

De lege ferenda a Ppé. 18. §-a kiegészítendő e szöveggel:

„A fél a perköltséget vagy más eljárási költséget, amelyben az ellenfél részére marasztalták, ha az ellenfelet a marasztaláskor több ügyvéd képviseli, bármelyik marasztaláskori ügyvéd kezébe fizetheti. Ez az ügyvéd felelős saját költségei levonása után az ügyben saját ügyfelét képviselt összes többi ügyvédek költségeiért az általa behajtott összeg erejéig. Jogvita esetén ez az ügyvéd köteles a maradványösszeget bírói letétbe helyezni.

Ha bármelyik fél fizetést teljesít a másik félnek vagy engedményesének, úgy a fizetést teljesítő, mint a fizetést felvevő fél és engedményese felelős a fizetést felvevő fél ügyvédjének költségeiért, mégpedig a fizetést teljesítő fél kétszeri fizetés terhe mellett. A fizető fél vagy a fizetést felvevő fél engedményese szintén kérheti a fizetést felvevő fél ügyvédje költségeinek megállapítását jelen paragrafus szerint.”

Dr. L a d á n y i S á n d o r.

Túl szigorúan üldözzük az inkollégiálitást? Az „Ügyvédi Közöny” március 10-iki számában fenti cím alatt foglalkozott, lapunk legutóbbi számában megjelent néhány soros közleménnyel, melyben a budapesti ügyvédi kamara fegyelmi ítéleteiről írtam néhány sor megjegyzést. Az erről kritikát író, előttem ismeretlen cikkíró, elsiklik közleményem bevezető sorain, melyek-

ben „mindenkivel szemben és minden ügyben egyformán követett szigorúságot“ a legteljesebb mértékben helyeslem. Ennek eredménye az, hogy a kritika szerzője cikkében mással foglalkozik, mint amiről én írni szándékoztam és amit megírtam. Nehogy félreértés legyen, egy pillanatig sem kívántam és nem kívánom a *fegyelmi judicatura enyhítését*. Csupán azt tettem kritika tárgyává, hogy bizonyos esetekben némiképp enyhült, más fajtájú esetekben pedig bizonyos mértékig szigorúbb lett a gyakorlat és erre mondtam azt, hogy *egységesen szigorú gyakorlatot kívánunk minden ügyben és mindenkivel szemben*.

Mi sem áll távolabb tőlünk, minthogy a kollégiálitás megszégését menteni, vagy akár csak a legkisebb mértékben enyhíteni akarnánk, azonban — még a mai gazdasági viszonyok között is — a legkisebb anyagi vonatkozású botlást is, mely a kamara tudomására jut, a legszigorúbban kívánjuk üldözni és semmiképpen sem tudjuk helyeselni a néha-néha, — éppen a súlyos gazdasági viszonyok hatásaként, — előbukkanó „kegyelmi ítéleteknek“ tekinthető határozatokat.

Teljesen egyetértünk a cikkíróval abban, hogy a kartársak közötti hang eldurvulása, karunk tekintélyének mily nagy mértékben van kárára, viszont meg kell állapítanunk, hogy a kritika tárgyát képező közleményből sem olvasható ki ennek az ellenkezője.

A mindjobbán, többnyire még a súlyos gazdasági viszonyokkal sem menthető helyzetben levő, egyes — szerencsére azonban még mindig aránylag kis számban lévő — kartársak részéről követett *tisztességtelen versenyt* tekintjük a legsúlyosabb és legkárosabb inkollégiálitásnak, amely esetekben — ha ilyenek néha a kamara tudomására jutnak — a legszigorúbb ítéletet sem tekinthetjük elég szigorúnak. . . .

Steinhaus Ernő.

A Kúria házasságjogi gyakorlatáról. (Szemelvény Dr. Hajnal Henrik ügyvédnek a Budai Ügyvédek Egyesületében február hó 21-én tartott előadásából.) A Kúria házasságjogi gyakorlatának — a H. T. 80. §. a) pontjával kapcsolatban — egyik főjellemvonása, hogy a Kúria igen gyakran komolyabban ítéli meg a házasság intézményét, mint a peres felek, vagy akár jogi képviselőik. Nevezetesen abból a felfogásból indul ki, hogy a házasesetben előforduló civódások, perpatvar és az ezek hevében elkövetett sértegetések, adott esetben még tettelegesség sem valósítják meg a 80. §. a) pontjában írt bontóokot, vagy ha meg is valósítják, menthetőnek nyilvánítja az ily magatartást nyilvánító házastárs eljárását.

Ilyképpen a Kúria nem régen elutasította mindkét házasesetet, akik néhány héttel előbb kötötték házasságot, a bontásra irányult keresetével, illetőleg az alperes feleséget a házasság érvénytelenítésére és a bontásra irányult viszontkeresetével, mert a peradataiból arra lehetett következtetni, hogy a peres felek tulajdonképpen szeretik egymást, azonban mindkettő ingerlékeny (az egyik tüdőcsúcsshurutban szenvedett), minek folytán a házasság első napjaitól kezdve állandó izgalomban éltek, ami ahhoz is hozzájárult,